

Universitätsbibliothek Paderborn

Rev. P. Francisci Josephi à Rodt Capuccini Anterioris Austriæ Provinciæ. Opus ...

Planctvs Ecclesiæ Et Animæ - Super Caput Primum Lamentationum
Jeremiæ Prophetæ. Allegorice, Et Moraliter Expositus, & Distributus In
Discursus LII. Concionatorios Quadragesimales ... ; Scilicet Liber Vitæ, Et
Excessvs Amoris ...

Rodt, Franz Joseph von

Campoduni, 1680

Discursus XXXV. Extendit populus ad Deum manus in oratione, sed quare
non exaudiatur?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52659)

DISCVRSVS XXXV.

Phe.

Expandit Sion manus suas, non est, qui
consoletur eam. *Thren. 1. v. 17.*

DE ECCLESIA.

Conqueritur Ecclesia, quòd manus suas orando ad Deum expandat, sed non exaudiat. Et quare non exauditur?

Expandit Sion manus suas. In sensu allegorico hæc intelligenda sunt de Ecclesia, quæ inter cordis angustias, quas oris fatis exprimere non potest, expandit ad Deum tanquam natans in profundis aquarum, manus suas, ab illo opem & consolationem exorans. Sic etiam quondam David de se testabatur: in die tribulationis mee Deum exquisivi manibus meis nocte contra eum. Deum exquisivi (exponit Lyranus) id est, diligenter quasi misericordiam eius per devotam orationem, manibus meis, ad Deum extensis. & non sum deceptus, quia securus est finaliter orationis effectus. Deum etiam in tribulationibus

l.
Glossa ord.
Expansio manuum qui dicitur notet?
Hug. Card.

magnum hinc Propheta insinuat filia Sion dolorem, quæ inter angustias expandit manus suas, sicut natans ad natandum. Et hæc angustia est quidem cordis (inquit Gl. ordinaria) quæ in expansione manuum exprimitur, plus quam in exclamatione oris; unde Phe præscribitur, quæ Oris interpretatur, quia dum Sion manus suas expandit inter angustias, significat, quod ore non valet exprimere, quod patitur in corde, cum sit sine consolatore. Idem confirmat Hugo Card. Maior est dolor meus (inquiens) quam possit exprimi sermone oris.

In sensu allegorico hæc intelligenda sunt de Ecclesia, quæ inter cordis angustias, quas oris fatis exprimere non potest, expandit ad Deum tanquam natans in profundis aquarum, manus suas, ab illo opem & consolationem exorans. Sic etiam quondam David de se testabatur: in die tribulationis mee Deum exquisivi manibus meis nocte contra eum. Deum exquisivi (exponit Lyranus) id est, diligenter quasi misericordiam eius per devotam orationem, manibus meis, ad Deum extensis. & non sum deceptus, quia securus est finaliter orationis effectus. Deum etiam in tribulationibus

Psal. 76. v. 30.
In oratione.

bus cum populo suo afflictissima Ecclesia exquirat per orationem, manibus ad cœlum extensis, sed se de orationis effectu deceptam conqueritur, *expandit enim manus suas; non est, qui consoletur eam.* Quænam ergo sint causa, quare expandentem ad cœlum manus populum afflictum Christianum Deus non soletur & exaudiat, in præsentibus perscrutabimur.

by sinasve corallas, vela, peplaserica, monilia, coronas, similemque ornatum, qui vestibibus affigitur, & applicatur. Hunc deponi ornatum mandat, *ut sciam quid faciam tibi, si te videro humiliatum,* glossatur Lyranus hic.

Magnus in Ecclesia abusus undique conspicitur, quod populus Christianus, nusquam magis, quam eum ad faciendas supplices Deo preces ad templum accedit, se pomposum exhibet, ibi crines discriminati, torques & monilia, coralla, vela, & pepla serica, armilla & inares, annuli & gemina, vitta, calceamenta, & lunula assumuntur, cum omni mundo muliebri, non copiosiores quam in istis templis præcedentiarum competentia suscitantur; miratur hanc precantium turmam Deus.

Quid sibi volunt isti? Domine, populus iste tuus est Christianus, supplex à te veniam rogaturus venit. Quomodo? an supplicantis iste populi incessus? an hæc reorum supplicatio, auro & argento repledens, superbia tumida? *Iam nunc depone ornatum tuum, ut sciam quid faciam tibi, nam (uti Rupertus Abbas commemorat) quamdiu peccator ornatus incedit, pulchram quandam cervicem erigit, &c. quodammodo Deus nescit, quid faciat illi; nescit misericordia, quali aditu*

Pompa in Ecclesie

Impedit, quin Deus exaudiat.

Rupert. Abb l. 4. in Oseam.

ad

II. Primum est, quod apud magnates supplicem libellum porrecturus observare debet, est ipsa submissio, ut nullum humilitatis & submissionis genus intermittat, qui enim sive in verbis, sive in gestibus aut vestitu ornatu elationem prodit, de impetranda gratia parum sperare potest. Humiles oratores divina Majestas requirit, nam teste Ecclesiastico, *oratio humiliantis se, nubes penetrat.* Summa enim illa Majestas, *humilia respicit, & alta à longè cognoscit,* neque aut verbis, aut gestibus aut vestibibus superbum, ad sibi supplicandum venisse præsumit.

Ornatus se debet humiliter.

Eccl. 35. v. 21.

psal. 137. v. 6.

Exod. 33. v. 5.

Ornatus superbus deponendus.

ad illum veniat. Quomodo enim se Dei clementia inclinabit ad erigentes se, quomodo altis & inflatis animis, & vestium pompa, ac precedentia competentia tumidis condescendet? Idcirco (ait Rupertus) *consilium offerens: iam nunc, ait, depone ornatum tuum, ut sciam, quid faciam tibi. id est, humiliare penitendo, ut miseriar tui.* Deus enim humilia respicit, & alta à longè cognoscit. Hinc itaque contingit, quòd extendit Sion manus suas, & non est, qui consoletur eam.

III.

Alia ratio, quare Deus orantem, & extendentem ad se manus Ecclesiam, & populum Christianum non exaudiat, est ipsa orantium tepiditas, & animi ad alia evagantis distractio.

Quare Seraphicus sermone monet: *valde indecens est, ut quis cum Deo loquatur ore, & aliud meditetur corde; & dimidium cor dirigat in caelum, & dimidium maneat in terra.*

Tali oratio nunquam exauditur à Deo. Vnde super illo verbo psalmista (clamavi in toto corde) dicit glossa: *divisum cor non impetrat, quod petit.* Colligendus ergo animus est, ut non tantum majore cum intentione, sed etiam ardore ad Deum clamet; ardeat orator (docet oratorum gentilium Princeps) *si Iudicem velit accendere.* Si enim ipse orans non habet ardens impetrandi, & petendi desiderium, quomodo in

Cicero l. 2. de oratore.

Deo ardentem poterit invenire exaudiendi voluntatem? *Importunè.* Fer-
 venter ergo & ardentem per orationem interpellandus est Deus, non minus quam Elisæus à Sunamitide, quæ pro resuscitando filio eum exoratur, *4p. 4. Reg. præhendit pedes eius; nec destitit 4. v. 27.* importunis precibus, donec illum cum baculo servum Giezi, & ipse sequeretur. Sic etiam Jacob, luctans cum Angelo, eum dimittere noluit, donec benediceret sibi. Sic cæcus ille in via, licet populo ipsum dehortante, tamen ipse *multò magis clamabat, Iesu fili David, miserere mei.* Sic & mulier Chananæa, quamvis repulsam à Christo passa, nec tamen orare, & post illum instar canis promicis de mensa Domini cadentibus latrare destitit, *permax importunè scribit de ea S. Ambrosius.* Pertinax igitur, & ardens debet esse orans, quamvis enim fortè minus foret exaudiendus à Deo, tamen si perseveraverit pulsans, propter improbitatem eius, surget, & dabit ei. Propter instantiam & ardorem, addit Hugo Card. Cornelius intelligit per improbitatem, impudentiam, inverecondiam, importunitatem, & concludit: *vult enim Deus nos in oratione esse perseverantes usque ad importunitatem, eaque delectatur, vultque nos magno affectu instare, pulsare, urgere, & quasi à Deo cogere.*

Importunè.

4p. 4. Reg. 4. v. 27.

Gen. 32. v. 26.

Luc. 18. v. 39.

Matt. 15. v. 22.

S. Ambrosius. l. 5. in Luc. cam.

Luc. 11. v. 8.

Hugo Card.

Cornelius hic.

Importunè. n. u. grat.

cogere Deum ad dandum: Hæc vis grata Deo [ait Tertullianus]. de orat.] qui propter talem petentis importunitatem surget, & dabit illi, quoquoque habet necessarios.

IV. Accuratè observat Hugo, quòd Christus panes promittit petenti dandos, quorquoque habet necessarios, non autem quotquot petit, aut desiderat: quia Dominus dat ad necessitatem, non ad voluptatem, vel superfluitatem dona sua.

Si œconomus est nimis parcus,

Solent solliciti patres familias, gravioribus occupati negotijs, claves suas pro pane, vino, & alijs alimonijs, credere fidelibus famulis aut famulibus, qui sollicitam gerant curam, ne aliquid aut pereat, aut inutiliter distrahatur, ad hos ergo ipsi recurrunt pro pane filij.

S. Vincent. Ferr. serm. in vigilia palm.

Filiæ recurrunt ad patrem.

Notat tamen S. Vincentius, quando ille, qui habet claves ad panes, vel vinum, est crudelis filius, & servitoribus Domini, quia non vult eis dare panem, nec porum; remedium, quòd habent filij, & servitores, est, recurrere ad patrem: Exponendo scilicet tenacitatem quæstoris, aut œconomi, quem pater non vult taliter sibi utilem, ut parcus, ut in filios sit crudelis, taliterque sibi accrescere vult divitias, ut tamen filijs non desit honesta necessitas. Sic totus mundus (pergit applicando Vincentius) est domus Dei. Ancilla seu captiva, cui Dominus commisit claves panis, vini,

P. Franc. Josephi Op. IV.

& fructuum, est natura; sic enim ordinavit Deus, quòd per manus suas habeamus omnia necessaria vitæ humanæ. Nos verò sumus filij, & servitores Domini, quibus quandoque ancilla ista, id est, natura, est aspera, & dura, & rudis, quia non vult dare vinum, aquam, blada, ideo recurrendum est ad patrem. Et ab ipso accipienda clavis, qua plenam recludendi horrea, & cellaria potestatem habeat. Et quænam hæc clavis? oratio iusti [respondet Augustinus] clavis est cæli, ascendit precario, & descendit Dei miseratio.

S. Aug. serm. 226. de temp.

Contingere tamen quandoque potest, quòd neque hac clavi orationis, recludere valeamus horrea, & cellaria, neque

Oratio, clavis.

œconomia, aut ancilla velit, aut possit dare. Et unde hoc? si subinde filij petulantes, lascivi, impetratâ vel à patre, vel ab œconomia, clave abundanter acceperint panem & vinum, incipiunt superflue comedere, bibere, epulari, percutere se invicem, atque servos, tunc artius pater recludi facit cellaria, œconomia: manum liberalem, & dandi potestatem restringit, ut sic petulantes & prodigi filij per famem ad se ipsos, & ad patrem redeant. Iam multis ab annis Deus in manu nostra clavem cellariorum vini & frumenti reliquit, & œconomiam naturam, affluenter alimonia

Si donis Dei abundamus.

Deus liberalitatem restringit.

Pp

monia nobis danda iussit, sed quoniam aliqui effusi fuerunt in edendo, & bibendo, quia com- potandi, & epulandi non fuit nec modus, nec finis, hinc ju- bet cœlestis Pater œconomiam, naturam, ut manum retrahat, & clavem applicantibus, por- tas fortiori occludit pessulo. Cui sic frustratæ petitionis cau- sam, nisi nobismetipsis imputa- re debemus, qui Dei beneficijs, & donis abuti soliti, neque ne- cessitate contenti, abundantiam tantum, ad voluptatem, & superfluitatem quærimus ad no- strum interitum, & Dei benignissimi Patris offensionem.

Erit fortè nonnemo, qui di- cat, neque ad voluptatem, ne- que ad superfluitatem, neque ad pompam à se hætenus postula- tum vinum, frumentum, &c. neq; aliud à se, quàm victum & vestitum honestum, & statui suo convenientem fuisse à Deo petitum, sed non impetratum, uti nec alias corporis nece- s- sitates, sanitatem, bellorum a- versionem, &c. Ad hoc re- spondet Seraphicus illis Deu- tronomij verbis: Cùm plorare- tis coram Domino, non audivit vos, neque voci vestræ voluit acquiescere. Et quare? aut, ut magis ad peten- dum quis provocetur. Gregorius: san- cta desideria dilatione crescunt. Aut, ut tantò cautius custodiatur acce- ptum, quò difficilius impetretur.

Chrysostomus: Deus ad hoc benefici- um suum protraxit, ut non sit nobis vile, quod donat. Aut ut humilie- tur orans, dum tardius exauditur. Aut in aliqd tempus exauditio dis- feratur, magis congruum, & utile petenti. Aut ut aliorum suffragijs quærat iuvari, ne fortè ardua peti- tio, aut præsumptio eum reprimat. Aliquando etsi negatur unum, quod fortè minùs expedit, pro eo datur ali- ud utilius, & melius. Ut il. or. sape est exercitatio tribulationis, quàm quies prosperitatis, licet hanc plus optemus, &c. Hæc Seraphicus. Et quidem in hoc ultimo casu oranti videtur dicere Deus, id quod Christus filijs Zebædæi per matrem, sessionem in reg- no ejus petentibus respondit: Nescitis quid petatis, quia sci- licet non sibi utilia, Deum, aut divina, sed temporalia tantum, & sibi nociva petunt, exaudi- endi procul dubio, si ipsum De- um, aut divina orando inqui- rent. Seipsum enim Deus pe- tenti non negat. Exquisivi Do- minum, ait David, & exaudivit me. Qui ergo non exaudiuntur (argu- mentatur S. Augustinus) non Dominum quærunt. Intendat san- ctitas vestra; non dixit: Inquisivi au- rum à Domino, & exaudivit me; in- quisivi à Domino senectutem, & ex- audivit me: inquisivi à Domino hoc aut aliud, & exaudivit me: Aliud est aliquid inquirere à Domino, ali- ud, ipsum Dominum inquirere. Ergo (concludit S. Doctor) noli

Deutr. 1.
v. 45.

S. Bonva.
de prof.
Relig. 1.
71.

Psal. 31.
v. 6.

S. Aug.
hic.

Orandi-
um qua-
rere de-
bet, non
aliquid
extra De-
um.

noli aliquid à Domino extra quære, sed ipsum quære, & exaudiet te. Qui autem Dominum non quærunt, non exaudiuntur.

oratio perseverare volentis in peccato, est peccatum, ideoque Deo abominabilis, est enim conjuncta cum affectu peccandi, & peccati: ac proinde sic orans, videtur ridere Deum: quare perinde facit, ac Judæi, qui flexo poplite Christum adorabant, dicentes: Ave Rex Judæorum, & simul eodem ore ipsum conspuebant, & collaphizabant.

VI. Præcipua verò ratio, quare homines plerumque non exaudiat Deus, licet manus, & vocem erga ipsum extollant, est, quia ipsi Deum, clamantem, vocantem, pulsantem, & præcipientem non audiunt. Hinc sapiens ait: Longè est Dominus ab impijs, & orationes iustorum exaudiet. Hi enim quia voluntatem

Dei perficiunt, præcepta ejus audiunt, & obediunt, meritò exaudiuntur, illi autem qui Deum audire nolunt, & aures suas pulsanti, & vocanti Deo obturant, quomodo exaudiantur? Quare bene cæcus ille à Christo sanatus, contra ambitionem Pharisæorù turbam argumentatus est: scimus autem, quia peccatores Deus non audit, sed si quis Dei cultor est, & voluntatem ejus facit, hunc exaudit: non autem illum, qui voluntati & legi ejus semper contraire consuevit. Imò qui declinat aures suas, ne audiat legem, oratio erit execrabilis.

Ratio hujus prima (uti bene notat Cornelius) est pœna Talionis, Deus enim par pari refert: sicut enim ipse non vult audire Deum loquentem per legem, sic Deus ipsum vicissim non vult audire sibi loquentem per orationem; secunda, quia

Tertia, quia sicut aroma, licet in se suave olens, tamen stercore, cloacæ, aut fimeto immersum, tetro fœtore infectum malè olet; sic oratio, licet de se sit bene odorata, & Deo grata, tamen ex corde putido, & turpes concupiscentiæ, vindictæ, &c. fœtores exhalante procedens, stomachum movet Deo, ut ira loquar, peccatorum fœtore infecta.

Quarta, quia, qui manet in peccato, manet in hostilitate Dei. Deus autem hostem suum odit, nec ejus preces acceptat. Quare, qui in peccati affectu persistens orat Deum, perinde facit, ac Judas, qui osculatur Christum, & interim eum prodir. Aut sicut, qui una manu blanditur amico, alterâ illum verberat, & occidit. Bene igitur concludit Auctor operis imperfecti: Ille orat, qui tam non in peccat, qui autem orat & peccat, non rogat Deum, sed deludit Deum.

Ratio hujus prima (uti bene notat Cornelius) est pœna Talionis, Deus enim par pari refert: sicut enim ipse non vult audire Deum loquentem per legem, sic Deus ipsum vicissim non vult audire sibi loquentem per orationem; secunda, quia

P p 2

Fixum

Præcipua ratio.

Prov. 15. v. 29.

Quia Deus peccatores non audit.

Ioban. 9. v. 31.

Prov. 28. v. 9.

Oratio peccatoris abominabilis.

2. Ob pœnam talionis.

2. Quia tali oratione Deus irritatur.

3. Fœtore ex peccato.

4. Quia peccator hostilitatem gerit.

Opus imperfecti.

Matth.

Fixum ergo manet, quod peccatores Deus non audit, attamen orationes justorum exaudiet.

VIIa

S. Aug. in
psal. 58.Exaudi-
tur diabo-
lus.

Matt. 8.

2. Corint.
12. v. 7.Non ex-
auditur
Apostolus.Ille ad
damnationem.Sic ad sa-
nitationem.

Difficilem hinc nobis objectionem movet S. Augustinus, exauditur diabolus, & non exauditur Apostolus; quid vobis videtur? Quomodo salvabimus assertum nostrum, quod orationes justorum, non autem peccatorum audiat Deus? dubitas forte, & petis, quomodo exaudiuntur demones? petierunt se ire in porcos, & concessum est eis. Quomodo exauditus est diabolus? petijt Job remedium, & accepit. Vis modo cognoscere, quomodo non est exauditus Apostolus? lege secundam ejus ad Corinthios epistolam, qualiter conqueratur: *datum est mihi stimulus carnis, propter quod iter Dominum rogavi. Et repulsam tulit; non exauditus est. Quid vobis videtur?* quomodo non exaudivit Paulum justum, qui exaudivit impium diabolum? Nonne hic peccator, & homicida fuit ab initio? si ergo Deus peccatores homines non audit, cur diabolum audit, & exaudit? Respondet S. Doctor: *exaudivit eum, quem disponebat damnare, & non exaudivit eum, quem volebat sanare; nam ager petit multa à medico: non dat medicus, non exaudit ad voluntatem, ut exaudiat ad sanationem.* Exaudit Deus ad consequendum finem, & ideo non

exaudit quoad media repugnantia ad finem.

Exemplum proponit S. Augustinus psalmo sequenti, cum psal. 59. *agro. Qui enim sanitatem non petat, cum egrotat? & tamen egrotare forte ei utile est, & medium ad consequendum finem ultimum aeternae beatitudinis. Potest fieri, ut hic non exaudiat, non tamen à Deo te repulsam passum recogites. Non exaudiri ad voluntatem, ut exaudiaris ad utilitatem. Exaudiri & nescis. Quod petis agitur, etsi nescis in quo agitur.* Auditur justus, dum non exauditur, ad utilitatem. Non auditur peccator, dum exauditur ad damnationem. peccatores enim Deus ad utilitatem non audit.

Dicet forte peccator; si Deus me peccatorem non audit, ergo desinam orare, projiciam libellos devotos, ablegabo rosarium, devitabo ecclesias, abstraham me ab audiendo S. Missae sacrificio? &c. Malam peccator formas consequentiam; non enim sic argumentandum; Deus peccatores non audit, ergo orare desinam. Non, non ita, sed hanc inferas sequelam, si Deus peccatores non audit, ergo poenitentiam agam, ergo Deum meum pro venia deprecabor. Quod enim Deus peccatores non audit, sic cum Doctore Seraphico intellige: *Quod*

Deme

S. Bonav. in loa. hic. Hugo Card. hic. Deus peccatores manentes in peccato, & suum peccatum amantes non exaudit. Nam uti Hugo hic optime notat: Deus peccatores penitentes audit.

VII. Nunquid enim audivit peccatores Ninivitas penitentes? nunquid audivit publicanum pectus suum percutientem, ac ex intimo & contrito corde dicentem: Deus propitius esto mihi peccatori. Hæc est brevis oratio, ait Hugo, sed valde utilis. Orationi ergo tuæ, hanc prius præpone publicani brevem sed utilem precatiunculam, & exaudiet te Deus penitentem, & contritum; aut si copia tibi est confessarij, confessionem præmitte.

Luc. 18. Orationis præmittenda contritio. Luc. 18. Orationis præmittenda contritio.

Psal. 91. v. 1. Bonum est, confiteri Domino, & psallere nomini tuo altissime. Advertit bene S. Hieronymus: non dixit: bonum est psallere, & postea confiteri; sed video ordinem: bonum confiteri, & bonum est psallere. Primum age penitentiam, & lacrymis dele peccata, & postea canta Domino. Et experieris, quod peccatores penitentes exaudit Dominus. Quod in tantis nostris angustijs, pressuris, ac tribulationibus, Deus clamantes nos non exaudierit, & in cruentis bellorum procellis, extendentibus nobis manus, opem non præstiterit, culpa nostra est. Ecce non est abbreviata manus Domini, ut salvare nequeat; neque aggravata

Psal. 91. v. 1. Bonum est, confiteri Domino, & psallere nomini tuo altissime. Advertit bene S. Hieronymus: non dixit: bonum est psallere, & postea confiteri; sed video ordinem: bonum confiteri, & bonum est psallere. Primum age penitentiam, & lacrymis dele peccata, & postea canta Domino. Et experieris, quod peccatores penitentes exaudit Dominus. Quod in tantis nostris angustijs, pressuris, ac tribulationibus, Deus clamantes nos non exaudierit, & in cruentis bellorum procellis, extendentibus nobis manus, opem non præstiterit, culpa nostra est. Ecce non est abbreviata manus Domini, ut salvare nequeat; neque aggravata

Psal. 91. v. 1. Bonum est, confiteri Domino, & psallere nomini tuo altissime. Advertit bene S. Hieronymus: non dixit: bonum est psallere, & postea confiteri; sed video ordinem: bonum confiteri, & bonum est psallere. Primum age penitentiam, & lacrymis dele peccata, & postea canta Domino. Et experieris, quod peccatores penitentes exaudit Dominus. Quod in tantis nostris angustijs, pressuris, ac tribulationibus, Deus clamantes nos non exaudierit, & in cruentis bellorum procellis, extendentibus nobis manus, opem non præstiterit, culpa nostra est. Ecce non est abbreviata manus Domini, ut salvare nequeat; neque aggravata

Psal. 91. v. 1. Bonum est, confiteri Domino, & psallere nomini tuo altissime. Advertit bene S. Hieronymus: non dixit: bonum est psallere, & postea confiteri; sed video ordinem: bonum confiteri, & bonum est psallere. Primum age penitentiam, & lacrymis dele peccata, & postea canta Domino. Et experieris, quod peccatores penitentes exaudit Dominus. Quod in tantis nostris angustijs, pressuris, ac tribulationibus, Deus clamantes nos non exaudierit, & in cruentis bellorum procellis, extendentibus nobis manus, opem non præstiterit, culpa nostra est. Ecce non est abbreviata manus Domini, ut salvare nequeat; neque aggravata

Psal. 91. v. 1. Bonum est, confiteri Domino, & psallere nomini tuo altissime. Advertit bene S. Hieronymus: non dixit: bonum est psallere, & postea confiteri; sed video ordinem: bonum confiteri, & bonum est psallere. Primum age penitentiam, & lacrymis dele peccata, & postea canta Domino. Et experieris, quod peccatores penitentes exaudit Dominus. Quod in tantis nostris angustijs, pressuris, ac tribulationibus, Deus clamantes nos non exaudierit, & in cruentis bellorum procellis, extendentibus nobis manus, opem non præstiterit, culpa nostra est. Ecce non est abbreviata manus Domini, ut salvare nequeat; neque aggravata

Psal. 91. v. 1. Bonum est, confiteri Domino, & psallere nomini tuo altissime. Advertit bene S. Hieronymus: non dixit: bonum est psallere, & postea confiteri; sed video ordinem: bonum confiteri, & bonum est psallere. Primum age penitentiam, & lacrymis dele peccata, & postea canta Domino. Et experieris, quod peccatores penitentes exaudit Dominus. Quod in tantis nostris angustijs, pressuris, ac tribulationibus, Deus clamantes nos non exaudierit, & in cruentis bellorum procellis, extendentibus nobis manus, opem non præstiterit, culpa nostra est. Ecce non est abbreviata manus Domini, ut salvare nequeat; neque aggravata

ta est auris eius, ut non exaudiat; atque pacem Ecclesia manus extendenti, ac contra infidèles viam largiatur fidelibus, sed a manus iniquitates vestra dirigerunt inter vos, & Deum vestrum, & peccata vestra absconderunt faciem eius à vobis, ne exaudiret. Manus enim vestrae polluta sunt sanguine, & digitus vestri iniquitate, &c.

Quid ergo agendum, ut non sine fructu clamemus, & manus extendamus in oratione? Lavamini, lacrymis penitentia. (glossatur Interlinearis) mundesote, innocentia vita; aufer te malum cogitationum vestrarum, ab oculis meis, quiescite agere perverse, discite benefacere, querite judicium, subvenite oppresso, iudicate pupillo, defendite viduam, &c.

Et venite, & arguite me, dicit Dominus, si non exaudiam, si extendentibus vobis ad me supplexes manus non opem præstem in angustijs vestris: experiemini, quod non est abbreviata manus mea, ut subveniam vobis in manu potenti, & brachio extento. Experiemini, quod non est aggravata auris mea, ut non exaudiat.

Itaque consolamini, consolamini popule meus, exalta filia Sion in orando confidenter humiliter, ferventer vocem tuam, & expande ad cælum manus tuas, & senties Deum consolatorem & adiutorem tuum.

Pp3

No-

Non est abbreviata manus Domini.

Aufer te malum cogitationum vestrarum, ab oculis meis, quiescite agere perverse, discite benefacere, querite judicium, subvenite oppresso, iudicate pupillo, defendite viduam, &c.

Et arguite me, dicit Dominus, si non exaudiam, si extendentibus vobis ad me supplexes manus non opem præstem in angustijs vestris: experiemini, quod non est abbreviata manus mea, ut subveniam vobis in manu potenti, & brachio extento. Experiemini, quod non est aggravata auris mea, ut non exaudiat.

IX.

Hugo Card. in Thr. hic. Notat Hugo Card. in hunc locum, quod expandit manus Prælati pro subditis orando, ut Moyses, item pugnando, ut Iosue. Item Sacerdos celebrando, maxime cum sacramentum elevat hostiam, tunc enim cum illo, totus populus Christianus, & afflicta filia Sion Ecclesia, extendit ad cælum manus suas, & Deum pro delictis, & angustijs deprecando, quasi obsidem nostrum Deo Patri Filium monstrat. Egregie meus Seraphicus: Elevat Sacerdos Corpus Christi, in altari, quasi dicat, ecce, quem mundus totus capere non potest, captivus noster est, ergo eum non dimittamus, nisi, quod petimus, obtineamus. Extendamus ad eum, & de more Christiano ad elevationem SS. Hostiæ pectora de peccatis dolentes percutiamus, tunc cum ipso manus non sanguine & peccatis plenas, sed lacrymarum fonte mundatas, cum ipso exemplo Iacobi Patriarchæ lucantes, non dimittamus, donec benedixerit nobis. Benedic igitur obses & captive noster, Dei fili sub speciebus Sacramentalibus captive noster, benedic afflictijs & miseris nobis, benedic angustiata patriâ, benedic oppresso populo Christiano, benedic desolata, & gentium, hæreticorum, imò & priorum filiorum persecutionibus succumbenti Ecclesiæ tuæ, ad te flebiliter extendentibus manus suas, ut sicut vitis abundans fructificans in lateribus domus tuæ, videat filios tuorum, pacem super Israël, Amen.

Sacerdos
extendit
manum
in Missa

S. Bonav.
in Exposit.
Missæ.

Elevando
hostiam,
ubi Deus
captivus
noster est

Ad hanc
extendimus
manum, &c.

DISCURS.